

„Samoubistvo kao društveni običaj“

Samoubistvo u današnjem zahuktalom svetu, gde se pojedinac lako izgubi počinje da predstavlja pandemijski problem. Podaci Svetske zdravstvene organizacije govore o milion ljudi godišnje koji sebi oduzmu život. Svakih četrdeset sekundi neka osoba u svetu digne ruku na sebe, a procenjuje se da su pokušaji dvadeset puta češći. Stopa samoubistva pokazuje određenu stabilnost, ali i trend sporog ali stalnog porasta. U tom moru samoubistva kao ostrva sa niskom stopom suicida izdvajaju se Abanija, Armenija, Azerbejdžan, Gruzija, Grčka, Malta. Na drugom vodu, sa visokom stopom samoubistva je Ukrajina, Slovenija, Finska, Danska, Mađarska, i nažalost Srbija.

Mnogo je uzroka zbog kojih ljudi dižu ruku na sebe, ali suicidni rizik je veći tamo gde postoji:

Mentalni poremećaj, depresija ili šizofrenija

Alkohol i droga

Hronične ili neizlečive bolesti

Psihička kriza: gubitak posla, bliske osobe, neuspeh u obrazovanju, porodični problemi.

Pretrpljene traume ili zlostavljanja

Raniji pokušaji samoubistva

Samoubistvo člana porodice ili prijatelja

Bez obzira na probleme zbog kojih ljudi dižu ruku na sebe osećanja i mišljenja suicidalnih osoba su svuda u svetu slična. Osnovni zajednički osećaj je samomržnja. Osoba procenjuje sebe kao zlo ljudsko biće koje zaslužuje da bude uništeno. Samomržnja se ispoljava u šest oblika: neumoljivi zahtevi prema sebi, nemilosrdno samooptuživanje, samoprezir, samofrustracija, samomučenje i samodestruktivnost. Ova osećanja lako mogu da se prepoznaju i tada treba ponuditi pomoć takvim osobama.

Samoubistvo je samo po sebi strašan čin. Još je potresnije ako za njim posegnu osobe koje su tek zakoračile u život, a takvih je mnogo više nego što želimo da priznamo. Samoubistvo je među prvih pet, a u nekim zemljama i na prvom ili drugom mestu uzroka smrti populacije između 15 i 19 godina.

Samo je čovek sposoban da razmišlja o sopstvenom postojanju i da odlučuje o tome hoće li ga produžiti ili okončati. Čovečanstvo i postoji zato što je čovek pronašao dovoljno razloga da ostane u životu. Ali neki su odlučili da ovaj život nije vredan truda i poželeli su da odu svojevolejno pre nego što ih otera bolest, starost ili rat. Neko će reći da su bili ljudi. Katon, Seneka, Montaigne, Betelham i mnogi drugi, procenili su da je dobrovoljna smrt, taj specifičan ljudski čin, vrhunski dokaz slobode-slobode da sami odlučujemo o svom biću i svom ne-biću. Od najstarijeg antičkog doba do danas, muškarci i žene su odabirali smrt. Ovaj izbor nikad nije ostavljao ljude ravnodušnim. Mada je i retkim prilikama pozdravljan kao herojski čin, najčešće je bio predmet društvene osude. Stvar je u tome što se samoubistvo istovremeno smatra uvredom Boga, koji nam je dao život, i društva, koje se stara za dobrobit svojih žitelja. Odbaciti taj Božiji dar i odbaciti društvo bližnjih na banketu života dve su greške koje su verski čelnici, koji se bave božanskim poslovima, i politički čelnici, koji organizuju narečeni banket, ne mogu se tolerisati

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com